

REDACTIONEEL GEDEELTE

DE PALADIJNEN IN HET GEWEER

Het Voorlopig Verslag

Een jaar na de indiening van het wetsontwerp „houdende aanvullende bepalingen tot het verlenen van de bevoegdheid van tandheelkundige”, is thans het voorlopig verslag verschenen hetwelk de zienswijze bevat van de (11 leden tellende) vaste commissie voor sociale zaken en volksgezondheid uit de Tweede Kamer.

Gelijk men zich zal herinneren beoogt het wetsontwerp tegemoet te komen aan de z.g. groepen van 3 en 19 tandtechnici door hen in de gelegenheid te stellen van hun bekwaamheid tot het „toepassen van de tandprothese” te doen blijken.

Woorden dienen vaak om de ware bedoeling te verhullen en zo moet tot goed begrip onder de toepassing van de tandprothese niets minder worden verstaan dan het (recht tot) uitoefenen van de gehele tandheelkunst met (praktische) uitzondering van de orthodontie.

Na al hetgeen door sprekers van de onderscheidene politieke richtingen bij vroegere gelegenheden in de volksvertegenwoordiging ten gunste van de „gedupeerde” tandtechnici in het geding is gebracht was bij voorbaat te verwachten dat de voorgestelde regeling de volle instemming van de Kamercommissie zou verwerven. Voor zover zulks niet het geval blijkt, vindt dit zijn oorsprong alleen in het verwijt dat, naar het oordeel der commissie, de Minister lang niet ver genoeg is gegaan.

Wat men de bewindsman vooral kwalijk neemt is *niet* dat het oorspronkelijke criterium: *zelfstandige* werkzaamheid inzake de toepassing der tandprothese vóór 1913 is vervangen door de veel ruimere interpretatie van werkzaamheid op het terrein der tandheelkunde (sic), maar *wel* en vooral „dat het (volgens de Minister) niet juist ware bij de behandeling van deze aangelegenheid verband te leggen met het bestaand of vermeend tekort aan tandartsen en met een behoefte aan meer eenvoudige en minder dure hulp bij bepaalde groepen van de bevolking.” De commissie is hierdoor blijkbaar danig in haar wiek geschoten en verklaart zich, zo staat het er, van de juistheid van deze apodictische uitspraak allerminst overtuigd. De Minister kan het er dus mee doen.

De gedachten gaan onwillekeurig terug naar de bewoordingen van een arrest van de Hoge Raad uit de dertiger jaren, waarin naar aanleiding van een vonnis van de kantonrechter, een „tandheelkundige” betreffende, werd vastgesteld dat bij de totstandkoming van de wet van 1925 zwaar heeft gewogen de broodwinning van hen die door de wetswijziging van 1913 en het daarop gebaseerde arrest van 1920 werden getroffen.

Gelijk wederom uit het voorlopig verslag blijkt heeft geleidelijk aan de Kamer zich geheel los gemaakt van deze grondslag, zij mikt nu veel hoger. Thans is het belang van de volksgezondheid, waartoe de on-

bevoegde tandtechnici een waardevolle bijdrage heten te kunnen leveren, de hefboom om een veel groter aantal, zo niet alle onbevoegd werkenden uit hun gedupeerd-zijn te verlossen. Dit is het wat de commissie als ideale oplossing in het voorlopige verslag meent te mogen aanbevelen.

Het behoeft niet opnieuw te worden uiteengezet dat de gehele affaire der tandheelkundigen op gevoelsgronden is opgebouwd. Diensvolgens vindt men in het v.v. een keurcollectie argumenten om de tandtechnici officieel in te schakelen bij de tandheelkundige voorziening. Ter illustratie enkele passages uit het voorlopig verslag:

„Zo vroeg men zich af of het, na alles wat zich met betrekking tot de tandtechnici heeft afgespeeld niet op de weg van de Regering lag, een nieuwe afbakening van de taken van tandarts enerzijds en tandtechnicus anderzijds bij de wet te bevorderen, ten einde tot een bevredigende situatie te geraken, welke aan de bestaande behoeften en eisen van de volksgezondheid beantwoordt. Met name zag men gaarne uiteengezet of het naar het oordeel van de Regering onder alle omstandigheden ontoelaatbaar ware, een mogelijkheid te scheppen om de tandartsen te ontlasten van hun meer technische bemoeiingen. Gedacht werd in dit verband aan de mogelijkheid, het maken en leveren van een afdruk en het gereed maken alsmede het plaatsen van de prothese over te laten aan een tandtechnicus, die voor het toepassen van de zgn. beperkte prothese een toereikende opleiding heeft genoten.”

„Voorts maakt de noodsituatie in de tandheelkundige voorziening van de ziekenfondsen en in de preventieve tandheelkunde een overweging van maatregelen nog urgenter.”

De veel naar voren gebrachte technische inslag van de tandheelkunde, d.w.z. het overwegend instrumentele en manipulatieve karakter der verrichtingen, wordt telkens en ook nu weer als identiek beschouwd met wat in vakkringen onder tandtechniek wordt verstaan. Het heeft geen zin meer zich te verbazen over de verwarring van begrippen en zich af te vragen hoe een Kamerlid in ernst kan menen dat de onbevoegde dan wel gelegaliseerde toepassing der tandprothese de volksgezondheid ten goede zou kunnen komen. De enige verklaring kan slechts zijn dat op het politieke vlak andere maatstaven gelden dan aan de realiteit en onbevooroordeelde kennis van zaken kunnen worden ontleend.

Wanneer ten slotte de commissie meent niet op wijziging van het ontwerp te moeten aandringen dan is het, zo zegt zij, om der wille van de twee categorieën waarvoor dan eindelijk de mogelijkheid tot erkenning zal worden geopend. Daarnaast spreekt zij de wens uit dat de Regering in de gemaakte opmerkingen een stimulans zal vinden om het gehele vraagstuk der tandtechnici binnen afzienbare tijd tot een doeltreffende oplossing te brengen.

Het zal pikant zijn uit de verdere behandeling weldra te vernemen of de Minister het been stijf houdt dan wel zich bereid zal tonen het gevraagde verband te leggen tussen de belangen van de volksgezondheid en die van de teleurgestelde en opnieuw „gedupeerde” troetelkinderen der volksvertegenwoordiging, welke niet tot de door het wetsontwerp begunstigde groepen vermochten op te klimmen.

B.